

SENTÈNCIA 2001-46 DE 22 D'OCTUBRE DE 2001

ENTITATS FINANCERES. Condicions a aplicar als dipòsits constituïts per les entitats bancàries a l'efecte del compliment del coeficient d'inversions obligatòries. Retribució a un tipus inferior al de mercat. RESERVA DE LLEI. Habilitació del Govern per la Llei de regulació del coeficient d'inversions obligatòries. TRIBUTS. Els coeficients d'inversions obligatòries s'inscriuen en el marc de la política financera de l'Estat i no tenen caràcter tributari.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1r.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la seva sentència núm. 2000-96, de 13 de novembre de 2000, va desestimar les demandes acumulades que havien interposat l'Agrupació de Bancs Andorrans i diverses entitats bancàries contra el Decret del M.I. Govern de 30 de desembre de 1997, relatiu a les condicions a aplicar als dipòsits constituïts per aquest tipus d'entitats a l'efecte del compliment del coeficient d'inversions obligatòries.

2n.- Disconformes amb aquesta resolució, els agents van formular recurs d'apel·lació davant d'aquesta Sala, que es fonamenta substancialment en la manca d'habilitació legal del Govern per a regular la retribució dels dipòsits, i en el contingut confiscatori de la retribució a un tipus d'interès inferior al del mercat.

3r.- La representació del Govern, al seu torn, va sol·licitar que es desestimés el recurs d'apel·lació, en considerar que la sentència impugnada resulta plenament ajustada a Dret.

4t.- En l'acte de la vista oral, les parts van formular les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com resulta dels antecedents d'aquesta resolució, la sentència apel·lada va considerar ajustat a Dret el Decret del M.I. Govern de 30 de desembre de 1997, relatiu a les condicions a aplicar al dipòsits constituïts per les entitats bancàries a l'efecte del compliment del coeficient d'inversions obligatòries.

Els arguments en què es basa el recurs d'apel·lació formulat pels agents poden concretar-se en dos punts substancials, com són la manca d'habilitació legal del Govern per a determinar la retribució dels esmentats dipòsits i, en altre cas, el caràcter confiscatori de la retribució dels fons a un tipus d'interès inferior al del mercat.

Tercer.- Per tal de resoldre les qüestions plantejades en aquest recurs, cal referir-se a la sentència d'aquesta Sala núm. 00-39, de 18 de setembre de 2000, que va posar terme al procés iniciat pels mateixos agents contra el Decret de 30 de desembre de 1997, d'emissió de deute públic, que presenta una substancial analogia amb el que ara s'examina.

Pel que fa a l'habilitació legal del Govern, es deia en aquella sentència que l'article 5 de la Llei de regulació del coeficient d'inversions obligatòries, de 30 de juny de 1994, autoritza expressament el Govern per a que reglamenti qualsevol altra qüestió relacionada amb l'execució d'aquest precepte, i en termes similars es pronuncia el Reglament d'aplicació de la llei, aprovat per Decret de 22 d'agost de 1994. En conseqüència, es considerava que l'esmentat precepte autoritza a determinar per part de l'executiu les característiques de les emissions de deute públic.

En el cas que ara s'examina, els dipòsits que les entitats bancàries efectuen a l'Institut Nacional Andorrà de Finances són homologats com a fons públics, a l'efecte del compliment del coeficient d'inversions obligatòries, d'acord amb l'article 5 de la Llei de 30 de juny de 1994, l'article 7 del seu Reglament de 22 d'agost de 1994 i l'article 1 del Decret d'homologació de la mateixa data. D'això se'n deriva que l'habilitació que, per a regular les condicions del fons públics, atribueix al Govern l'esmentat article 5 de la Llei del coeficient d'inversions obligatòries, s'extén igualment a la retribució dels dipòsits que són homologats de forma expressa com a fons públics, amb la finalitat de complir el coeficient de referència.

En definitiva, els mateixos raonaments que van fonamentar la sentència d'aquesta Sala de 18 de setembre de 2000, quant a l'habilitació legal del Govern per determinar les característiques dels fons computables com a inversions obligatòries, han de donar lloc en aquest moment a la desestimació dels arguments correlatius que es plantegen en el recurs que ara s'examina.

Quart.- En la sentència referida també es va declarar que els coeficients d'inversions obligatòries no tenen caràcter tributari, ja que el seu origen res té a veure amb els fets generadors dels tributs a què es refereix la Llei de bases de l'ordenament tributari. Aquests coeficients s'inscriuen en el marc de la política financera de l'Estat, d'acord amb l'article 32 de la Constitució, com resulta de l'exposició de motius de la Llei de 30 de juny de 1994, quan afirma que "els coeficients d'obligat compliment conformen un instrument financer polivalent que, amb caràcter general i sobretot en moments clau de reestructuració i desenvolupament econòmics, les autoritats financeres i econòmiques del nostre entorn han utilitzat d'una manera significativa per fer possible el compliment de les seves polítiques".

En definitiva, la manca de transferència patrimonial coactiva allunya la figura del coeficients obligatoris de l'estructura pròpia de les relacions jurídico-tributàries. D'altra banda, la seva naturalesa de mesura de política financera no imposa la necessitat de retribuir aquests fons segons els rendiments habituals del mercat, per la qual cosa s'exclou en aquest cas qualsevol caràcter confiscatori de la regulació continguda en el Decret impugnat.

Per tot això, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus termes la sentència impugnada, sense que procedeixi fer un especial pronunciament en matèria de costes, en no apreciar-se temeritat ni mala fe en cap de les dues parts.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formulen l'Agrupació de Bancs Andorrans i les entitats B.A. S.A., B.I. S.A., B.M. S.A., B.P. S.A., B.R. S.A., B.C. S.A. i B.C.A. S.A. contra la sentència de 13 de novembre de 2000 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.